

Kupičovský HLASATEL

Ročník V

Číslo 21

Září 2001

Počtvrté v Kupičově

Letošní srpnová návštěva Kupičova, která se uskutečnila tradičně zase po dvou letech, byla doslova „vymodlená“. Proti minulému zájezdu, při kterém byl autobus zaplněn do posledního místečka, letošní autobus (mimochodem velmi pohodlný a klimatizovaný) jsme obsadili sotva z poloviny. Jen díky dobré vůli paní Pánkové a pana Slavíka se zájezd uskutečnil, i když jejich cestovní kancelář Pancest stěží pokryla výdaje. Patří jim za to náš velký dík.

Zdá se, že počet těch, kteří touží Kupičov navštívit, se pomalu vyčerpává. Domnívám se však, že nikdo z těch dvaceti, kteří se zájezdu zúčastnili, nelituje. Podle mého názoru to byl skvělý zájezd. Věkový průměr účastníků byl tentokrát mnohem nižší, než bývá zvykem, my senioři jsme byli v menšině, ale zato jsme získali nové „karamády“, neboť se tam vytvořila výborná parta bez rozdílu věku.

Program se téměř v ničem nelišil od programu minulých zájezdů. První a poslední den v „Kouli“, druhý a čtvrtý v Kupičově. Jen třetí den, který býval věnován návštěvě malínského památníku a Lucka, byl z finančních důvodů omezen pouze na Luck.

První den v Kupičově (v sobotu) jsme se nejprve zastavili u paní

Marie Kafkové, kde nás přivítala i rodina jejího syna Jaroslava (on, jeho paní Ludmila, dcera Inna a vnučka Oxanka). Odtud jsme všichni jeli na hřbitov, na kterém pan doktor Kafka nejprve prosekal pěšinky, abychom si v té divočině neroztrhali kalhoty a nerozdrásali nohy. Kříž, který jsme před dvěma roky na hřbitově postavili, kupodivu stále stojí. Vyměnili jsme na něm věneček, krátce jsme zavzpomínali a zapívali Kde domov můj. Potom nám paní Kafková ukázala místa posledního odpočinku některých krajanů (některé dosud s pomníky). Díky panu doktorovi jsme „objevili“ i hrob paní učitelky Altmanové a věnovali jsme jí také malý věneček.

Po návratu do Kupičova jsme nejprve odevzdali dárky pro školu (paní učitelce Věře Bubin) a pro

Pozvánka

Zveme všechny zájemce na pravidelnou schůzku aktivistů, která se koná v sobotu 20.10. v 11 hodin v zasedací síni Místního úřadu v Krásném Dvoře. Musíme se dobře připravit na rok 2002, který je mimo jiné rokem 55.výročí naší reemigrace. Přivezte s sebou hodně nápadů, dobrou vůli a skvělou náladu. Na všechny se těší

V.Kytl, M.Žáková.

místní obyvatele (prostřednictvím pana Kupčinského báťuškoví). Pak jsme se všichni shromáždili u paní Kafkové na hodech, jinak to množství jídla a pití nelze pojmenovat. Stoly se prohýbaly pod obloženými mísami, holubci, drůbežím masem, kotlety a jinými dobrotami. Už si nepamatuji, co tam bylo v sobotu a co v pondělí, ale všechno bylo výborné a bylo toho hodně. Jeden den jsme měli taky slepičí polévku a druhý den „buráčkovej bařt“. Nechyběly ani šimlové koláče a tradiční kupičovské cukroví – hvězdičky sypané krystalovým cukrem. Všechno se zapíjelo vodkou, minerálkou, šampaňským nebo kávou – každý podle svého gusta. Na obědě s námi byli v sobotu i řidiči, kteří na naši radu zaparkovali autobus na Rynku. Než se však vrátili z oběda, místní kluci jim ho málem rozmontovali, a tak v pondělí raději rezignovali na oběd a odjeli parkovat do lesa u Sušibaby.

Odpoledne jsme se věnovali individuálnímu programu. Na mne padl „diplomatský“ úkol – projednat s místními činiteli možnost instalace české pamětní desky na cerkvi, která má sídlo v bývalém evangelickém kostele. Díky panu Kupčinskému, který je dobrým přítelem Čechů a byl předem písemně informován, bylo úředně již vše povoleno. Zbývalo jen navštívit bá-

ťušku. Báťuška je v Kupičově nový a zřejmě je to jeho první „štace“. Je totiž mladý a má ještě mladší mátušku. Oba působí netradičním dojmem, spíše jako dva mladí lidé kdekoli v Evropě. Přijali mě mile, když jsem je v kupičovském sídle všech báťušků, „u Šulců“ na Rynku, navštívila. Umístění desky je tedy možné, a teď je na nás, zda se nám napřesrok podaří zajistit její důstojné odhalení. Báťuška nás zval i na nedělní bohoslužby, mimořádně slavnostní, protože se slavil pravoslavný svátek *Spasa*. Měli jsme však naplánovanou cestu do Lucka, a tak jsme museli jeho pozvání odmítnout.

V Lucku sobor i všechny ostatní cerkve byly obležené lidmi s košíčky a ošatkami plnými vzorků úrody k posvěcení. Ti, kteří neměli co přinést, využili množství lidí k tomu, aby si něco vyžebřali. Hned po příjezdu do Lucka nás doc. Jaroslav Fiala zavedl k budově bývalé české matiční školy, kterou od r.1944 až do reemigrace navštěvoval. Po nezbytném fotografování jsme se rozešli k individuální prohlídce Lucka. Rozchod byl jen symbolický. Ve skutečnosti jsme všichni zamířili na středověký lucký hrad (zámek Lubarta). Cestou jsme se zastavili v katedrále, která je poblíž hradu. Právě tam končila ukrajinská mše (před ní byla polská). Krátce jsme pohovořili s farářem a pak jsme se zase všichni sešli na hradě. Prohlédli jsme si stálou výstavu zvonů ze zrušených volyňských kostelů a zjistili jsme, že jich od minulé návštěvy ubylo. Kostely se totiž postupně obnovují a zvony se k nim vracejí (v katedrální zvonici je také jeden zvon již zavěšen a druhý k zavěšení připraven).

Na hradě byla přístupná i nejvyšší věž a většina z nás se rozhodla na ni vystoupit. Schody byly krkolomné a dlouhé, ale nikdo z nás nelitoval, protože se nám otevřel nádherný pohled na všechny strany. Největším překvapením byl však průvodce, místní historik. Když zjistil, že jsme Češi, zeptal se, zda jsme z Kupičova. Udivilo nás to a Jana Barešová-Fialová se ho později zeptala, jak na to přišel. Odpověděl, že Kupičov byl přece

„stolica čechov“. Pěl chválu na všechny Čechy, na to, jak Volyň zvelebili, a ukázal nám bývalé české vesnice v okolí Lucka. Znal hodně podrobností z historie a ukázal nám cerkev, kterou dal car postavit speciálně pro Čechy, aby je získal pro pravoslaví.

Cestou zpět jsme objevili přímo pod hradem novou zahradní restauraci. Ten den bylo přes 30°C, měli jsme žízeň a lákal nás chládek, proto jsme se tam na chvíli posadili. Obsluha nebyla valná, co tam však bylo skutečně mimořádné, byly – záchody. Pro nás, kteří jsme znali úroveň ukrajinských záchodů, to byl opravdový šok. Se Slávkou Kučerovou-Kalivodovou jsme vešly do čistých, voňavých místností, kde byly vyleštěné mísy a umyvadla i podlaha, měkký toaletní papír, tekuté mýdlo a sušák na ruce. Jestliže platí, že kulturnost národa se pozná podle záchodů, budeme mít co dělat, abychom za Ukrajinci v budoucnu nezaostávali. Cestou z Lucka jsme se zastavili v Kolodážném v muzeu ukrajinské národní básničky Lesi Ukrajinky, které je umístěno v krásném parku, v útulných domcích, kde nemocná básnička žila.

Druhý den v Kupičově začínal a končil zase u paní Kafkové. Mezitím si každý udělal program podle svého. Potomci Špačkových a Řepkových a s nimi Fialovi odjeli do Dažvy, jiní zase jinam nebo pokračovali v započatých návštěvách. Já se Slávkou jsme díky laskavosti doktora Kafky navštívily nejprve příbuzné Niny Ledvinové-Holubové v Tuličově, pak místo nelidského povraždění Židů u Sušibaby a nakonec naši bývalou učitelku Věru Maximovnu v Novém Dvoře. Nezastihly jsme ji doma, ale při návratu jsme ji zahlédly na autobusové zastávce. Chvíli jsme s ní pohovořily, vyfotily se a předaly jí dárečky. Je jí 81 let, ale vypadá moc dobře, jen mi připadala daleko drobnější než ve vzpomínkách. Vy, které Věra Maximovna učila, si jistě pamatujete, že jsme jí říkali „Kyrysar“, a teď je menší než já.

Loučení s Kupičovem a s paní Kafkovou bylo jako vždy dlouhé a smutné, ale nakonec jsme přece jen odjeli. Po slavnostní závěrečné ve-

čeři v hotelu *Lisova pisňa* jsme se jako každý den shromáždili ve čtvrtém patře, které je podle zájezdové tradice místem našich „večerních písní“. Tentokrát se však zpívalo méně, ale o to více se povídalo, a to bylo taky pěkné. Poslední večer s námi trávila i naše „kamarádka děžurná“ Valja.

Poslední půlden v Kovelu jsme věnovali nákupům. Potěšitelné je, že už i v „Kouli“ mají v potravinářských obchodech chladicí pulty a ledničky a taky na bazaru se už neprodává ze země, nýbrž z pultů ve stáncích.

Domů jsme odjížděli v pravé poledne. Bylo parno jako celý týden, teprve v Polsku se ukázaly mraky. Během cesty se nic zvláštního nepřihodilo, až na to, že na ukrajinsko-polských hranicích museli bratři Narogové, synové Zdeny Špačkové z Dažvy, kteří měli polské pasy, zaplatit Ukrajincům každý 20 USD za to, že cestovali českým autobusem. Zdá se vám to absurdní? Mně taky. Ale už se těším na další zájezd. *M. Žáková*.

Kromě příjemných zážitků jsem přivezla z Kupičova i tento dopis:

Krajanům

Nedávno jsem se dozvěděl, že v Čechách vychází drobný časopis vydávaný Čechy, kteří pocházejí z naší vesnice – Kupičovský hlasatel. Překvapilo mě to. Příjemně. Jsem prostě hrdý na své krajanů Čechy, že již déle než půl století zachovávají památku na naši i „svou“ Volyň. Zachovávají a předávají svým dětem a vnukům. A to je dobře. Ten, kdo se nezajímá o minulost, nebude mít budoucnost.

Volyň nebyla Čechům vždy dobrou matkou. Při hledání lepšího osudu a lepší půdy tam přijeli v dávném roce 1870. Veliká skupina Čechů se usídlila „nahore“ v naší vesnici. Neměli svůj stát, žili pod Rakousko-Uherskem. Ani Ukrajina tehdy neexistovala. Bylo u nás Rusko. Carská vláda se rozhodla rozprodat polský majetek, a tak Češi u nás společně zakoupili 3000 morgů půdy. Byly to většinou lesy a bažiny. Orné půdy v tom bylo málo. Několik velkých zděných budov se málo hodilo

k bydlení. A dřevěné byly úplně primitivní.

Pustili se do práce. Společně vyklučili les, stavěli chalupy, pěstovali obilí. A také děti. Rodiny byly tehdy velké a pospolité.

Je nutno říci, že Češi přivezli do života i do zemědělství západní kulturu. Byli vzorem pracovitosti. Ještě teď lidé říkají, že mezi Čechy nebyl nikdo líný. Cožpak mohli nepracovat? Vždyť museli přežít a uživit rodiny, proto museli pracovat rukama i hlavou. Stále přemýšleli, jak co nejlépe hospodařit.

Češi začali na nových polích pěstovat v té době u nás málo známé brambory a jetel. A před první světovou válkou pěstovali i chmel. Ten byl velmi výnosný. To by však stálo za samostatné a daleko podrobnější pojednání.

Ze své práce Češi bohatli. Zvětšovali rozlohu orné půdy. Pořizovali si dobré koně a krávy, stavěli si moderní budovy, chalupy i hospodářské stavby, chlévy a stodoly na obilí. Místo došky je pokrývali plechem, eternitem a taškami. Zakládali různé spolky a navzájem si pomáhali.

V takto narychlo napsaném článku se nedá všechno obsáhnout. Vyjádření dynamiky života české komunity v naší vesnici by vyžadovalo podrobnější studii.

Uběhlo více než padesát roků. U nás vyrostly nové generace, které o Čechách už nic nevědí. Ale jejich památka žije. Když je ve vsi hospodář, který má čistý dvůr, říká se o něm, že to má „jako u Čechů“. Vypráví se o českých zahradách „na hoře“, teď je jich tam málo. Když má někdo dobré koně, říká se „jako u Čechů“. Když si lidé při práci pomáhají, je to „jako u Čechů“.

V naší vesnici kdysi žili Ukrajinci, Češi, Poláci a Židé. Každý si dobýval kus chleba svou prací a rozumem. Všichni žili v přátelství, nehádali se. Prožívali společně hoře i radost. Tak to tehdy bylo. Přejeme si, aby si naše děti a naši vnuci odnesli z minulosti jen to dobré. Stejně tak z Volyně a z Kupičova.

Jakýmsi potvrzením našeho přání je náš kolhosp (nyní STZ – družstvo vlastníků) nazvaný „Družba“.

Věříme, že naši lidé jak ve vsi, tak i za jejími hranicemi budou žít

v míru a ve vzájemném souladu. A že na světě bude mír a pokoj.

*Kupčinskij Mychajlo Makarovyč,
Kupičov 20.8.2001*

P.S. Pozdrav všem krajanům-Kupičovákům ode mne osobně i od mé manželky Julie Tymofijivny.

Soulad, zdraví a mír všem jejich rodinám. *M.K.*

Vzpomínka na dědečka

Můj otec odešel v r.1944 do Čs. armádního sboru a maminka zůstala se čtrnáctidenním miminkem Jendou a se sedmiletou dcerkou sama. Dědeček Rudolf Svoboda (nar.1871) s babičkou Annou, roz. Brožovou, přišli v r.1943 v Radovičích o veškerý majetek a bydleli v Kupičově (snad u Fialů). Po tatínkově odchodu se nastěhovali k nám a hospodařili jsme společně. Děda prošel kus světa. Byl vojákem v první světové válce. Vyprávěl, že byl v Itálii. Tam se od jednoho včelaře naučil vyrábět „včelí masť“ (snad propolisovou). Měl s ní úspěchy. Když si babička opařila nohy vařící vodou z brambor, které vytahovala z trouby v „hrubce“, masť jí je brzy vyhojila. Nejdřív maminka přiložila na opařeninu rozříznuté mléčně kvašené okurky, jak bylo v Kupičově zvykem, aby zabránila puchýřům a bolesti. A pak přišla ke slovu ta masť. Dokonce ještě v Čechách ji děda vyráběl.

Děda byl v té době hlavou naší rodiny a staral se o vše i tehdy, když jsme se chystali na cestu do Čech. Jednal s úřady, s komisí, sháněl koně a vůz na odvoz k vlaku. Za odvoz jsme zaplatili maminčiným šicím strojem na klikku. Po příjezdu do Košic vyřizoval reemigrační průkazy. Nepamatoval si však přesně naše data narození, a tak improvizoval. Babičku udělal o rok starší, mamku o měsíc mladší.

Cestou do Čech jednal se železničáři, zásoboval nás vodou, potravinami a uhlím. Na československém území chystali vojáci pro naše transporty na každém větším nádraží v polní kuchyni polévku nebo guláš a rozdávali k tomu chleba. Také v Žilíně šel děda s vědrem pro příděl. Jenže nádraží bylo rozlehlé a kuchyň

daleko, a ještě se mu do cesty připlétl posouvaný vlak. Tak se stalo, že náš vlak se dal do pohybu dříve, než se děda vrátil s obědem. Viděli jsme ho, jak stojí na nástupišti s vědrem v ruce. Měli jsme o něho strach. Děda však neztratil duchapřítomnost. Šel za výpravčím, vysvětlil mu svou situaci a ten ho osobně usadil do rychlíku první třídy. Děda si hověl, všem spolucestujícím vyprávěl svůj příběh a stal se i se svým vědrem středem pozornosti. To štěstí a radost, když náš vlak v Ostravě znovu zastavil a dědeček nás tam už čekal nejen s polévkou, ale i s mnoha dobrotami, které od spolucestujících dostal.

Šťastně jsme dojeli až do Prahy. Tam převezli nemocnou Mařenku Bendovou do nemocnice. Nepobyla si tam dlouho, brzy zemřela. Škoda, že se nejelo o rok dříve, jistě by se její nemocné srdce uzdravilo.

V Žatci už nás čekal táta a strýcové. Lokálkou jsme cestovali do Krásného Dvora a odtud povozem do Veliké Vsi. Děda s babičkou se usadili ve Vilémově a děda tam v hostinci pana Veltruského čepoval pivo. Měl v sobě však zákeřnou nemoc a 3.9.1949 zemřel. Je pohřben ve Vilémově pod velkou lípou. Letos je to 130 let od jeho narození 52 roky od úmrtí. Budiž mu země česká lehkou a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá v pokoji.

Vzpomíná vnučka

Vilma Magáňová.

Rady kořenářky Libušky

Bércové vředy

Toto onemocnění je komplikací jiného cévního onemocnění, o kterém jsem psala minule, křečových žil.

Na bércové vředy doporučuji koupeľ z odvaru řepiku lékařského. Uvaříme si 1,5 l řepiku, 0,5 l čaje odvaru odložíme stranou, zbytek rozředíme ve vědře tak, abychom se mohli 15 min. koupat nohy až po kolena. Po koupeli pomalu poléváme ránu odloženým odvarem (žádnou vodu již do rány nedáváme). Jemně osušíme a okolí rány namažeme třezalkovým olejem, který napomáhá hojení. Kdo by si chtěl připravit mastičku, svaří čer-

stvý kořen *kostivalu lékařského* s máslem na vláčnou kašičku a tu přikládá na noc na ránu. Ráno opět nohy vykoupeme v řepíkovém odvaru.

K tomu je dobré pít čaj čistící krev a žíly. Smícháme 100g *březového listí*, 50g kořene a natě *pampelišky*, 50g kořene *lopuchu*, 25g kořene *pýru*, 25g kořene *čekanky* a 25g semene *tymiánu*. Polévkovou lžičku směsi spaříme půllitrem vody. Po 15 min slijeme a během dne pijeme po doušcích.

Při špatném hojení použijeme tento čaj na obklady: 100g *přesličky*, 50g *řepiku*, 50g *pelyňku* a 50g *květu měsíčku*. Dvě polévkové lžičky směsi vaříme dvě minuty v 0,5 l vody, potom 15 min. louhujeme. Ránu obkládáme maximálně na 1,5 hod. K tomu denně sprchovat nohy studenou vodou zdola nahoru a zpět nejméně 1,5 min. Před spaním opatrně ošetřit *měsíčkovou masťou* a zabalit.

Vředy většího rozsahu omýváme odvarem z *řepiku*, *tužebníku* a *lopuchu*, ale pouze tak, že ránu poléváme shora dolů (tekutina, která se dotkla rány, již na ni nesmí přijít. Necháme zaschnout a potíráme třezalkovým olejem.

Velice účinné jsou také kapky VALOVEN od firmy Valosun a kapky VENAVID od firmy Herba Vitalis.

Na bérkové vředy nejíst: hovězí maso ani polévku, paštiky, hořčici, vajíčka, málo solit a kořenit, vynechat ocet, alkohol, cigarety a zrnkovou kávu.

Nešetřete na svém zdraví, vyplati se to. Je přece krásné žít, když i ve stáří jsme zdraví, čilí, spokojení a máme radost z vnoučat.

Vše nejlepší přeje Vaše

Libuše Šebková-Rychtrová.

Budme na ně hrdí

Náš dobrý přítel pan **Felix Budzisz** z Gdańska, jinak Radovičák, ve svém dopise píše: *Při letošním zájezdu na Zasmuky a do okolí jsme se v Kupičově setkali s velice sympatickou českou babičkou paní Marií Kafkovou. Pohostila nás „bardzo smacznyimi drożdżówkami“ (buchtami) s tvarohem a povidly. Byli jsme velmi mile překvapeni a ihned jsme se chtěli revanšovat, ale ta dobrá stařenka o tom nechtěla ani slyšet.*

V 5. čísle **Literatury faktu - přísně tajné** z roku 2000 válečný historik **PhDr. Karel Richter** ve svém článku „Směr útoku Ostrava“ cituje našeho krajana **Jaroslava Žitného**, tehdy velitele tanku, který popisuje útok ze Štítina na Mokré Lazce. Jar da se svým posledním tankem zlikvidoval německý tank Tygr a další cíle. Byli tam i jiní, ale Jardův čin byl asi nejvýznamnější. *V. Kytl.*

Blahopřejeme

Dne 6. září oslavila již **sedmdesáté** narozeniny paní **Milada Kozlíková**, roz. Mezenská z Kadaně

Naše milá babičko
Přejeme Ti štěstíčko,
Taky hodně lásky,
Ať nemáš víc vrásky.
Zdravíčko a pohodu,
Vše, co patří k životu.
Ještě dlouhý věk,
Aspoň do sta let!

Za Tvoji lásku a obětavost Ti děkují dcera Marie s rodinou.

Dne 15.9. se dožívá rovných **devadesátí** let můj otec **Jaroslav Ledvina**. Vše dobré mu ze srdce přeje dcera Vilma Magáňová s manželem, vnoučata s rodinami a 6 pravnoučat.

Své **sedmdesáté** narozeniny oslavila v září paní **Anna Polívková**, roz. Šulcová z Podbořan. Hodně zdraví, lásky a Božího požehnání jí přejí všichni její blízcí.

Osmdesáté narozeniny oslavili krajanky paní **Marie Michajlovičová**, roz. Mašková a paní **Miloslava Bendová**, roz. Balounová. Všem oslavencům přejeme pevně zdraví a hodně životního elánu.

Odešli na věčnost

Dne 27.6. zemřela náhle ve věku 76 let paní **Libuše Zárubová**, roz. Procházková. Kdo jste přibližného věku, určitě si ji pamatujete. Jako „cobyslečna“ byla známa svým rčením: „Chociž ľadna nie jestem, ale mam charakter.“ Ale ľadna byla. Libuška se zvěčnila svými vzpomínkami do našich knížek a do Hlasatele. Jsme jí za to vděční.

Dne 27.7. zemřel po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 88 let pan **Josef Ledvina**. Byl poslední z pěti bratrů,

všichni byli vojáci 2. světové války. Byl to velice mírný, hodný, spravedlivý a zbožný člověk. Byl dlouho nemocný, téměř neviděl, ale svůj osud snášel pokorně.

Naše řady opustila ve věku 79 let také **Anna Visser**, čili Anička Mokrejch, jak jí říkali čs. letci, když byli v Kupičově. Vír války ji zanesl až do Holandska, s maminkou a příbuznými však udržovala pravidelný kontakt a každou českou návštěvu vřele přijímala.

Dne 10.9. zemřela ve věku 90 let paní **Božena Fialová** z Chrástfan. Do vysokého věku se věnovala ručním pracím a její nádherné výšivky obohatily nedávnou výstavu v Krásném Dvoře (psali jsme o ní v Hlasateli).

Dodatečně sdělujeme, že na jaře zemřela paní **Marie Ja nečková**, roz. Kyselková z Ledvic na Teplícku.

Všem zesnulým přejeme věčný pokoj.

Poděkování

Na kupičovskou činnost přispěli:

*Irena Antušková-Pestkovská 200 Kč,
M. Chlupáčová-Tomanová 200 Kč,
Vilma Magáňová-Ledvinová 200 Kč,
Lud. Švecová-Skramuská 200 Kč,
M. Skramuská-Veltruská 200 Kč,
Marie Zyková-Skramuská 200 Kč.*

Na Kupičovský hlasatel přispěli:

*Milena Bullová-Špačková 250 Kč,
A. Doležalová-Zápotočká 200 Kč,
Mil. Fardová-Háľková 200 Kč,
Jar. a Rost. Fialovi 450 Kč,
D. Gryndlerová-Štěpánková 200 Kč,
Anna Kadeřábková-Židlická 100 Kč,
Jaroslav Kubeš 200 Kč,
Vilma Magáňová-Ledvinová 200 Kč,
Nina Makešová-Klabanová 100 Kč,
Václav Novotný 200 Kč,
Jaroslav Papík 200 Kč,
Marie Pokrupová-Řepková 200 Kč,
Anna Řeháková-Fialová 200 Kč,
M. Štěpánková-Makešová 200 Kč,
dva dárci, kteří si nepřejí zveřejnit, po 200 Kč.*

Výzva!

Prosíme všechny kupičovské rodáky, aby na adresu Hlasatele posílali své vzpomínky na reemigraci a na první roky života v ČSR a fotografie z téže doby. Použijeme je do připravované knížky. Srdečně děkujeme. V. Kytl, M. Žáková.

Kupičovský hlasatel vydává Miloslava Žáková, Karlova 4, 110 00 Praha 1, tel. 02/2222 0373, mobil 0604/755 346